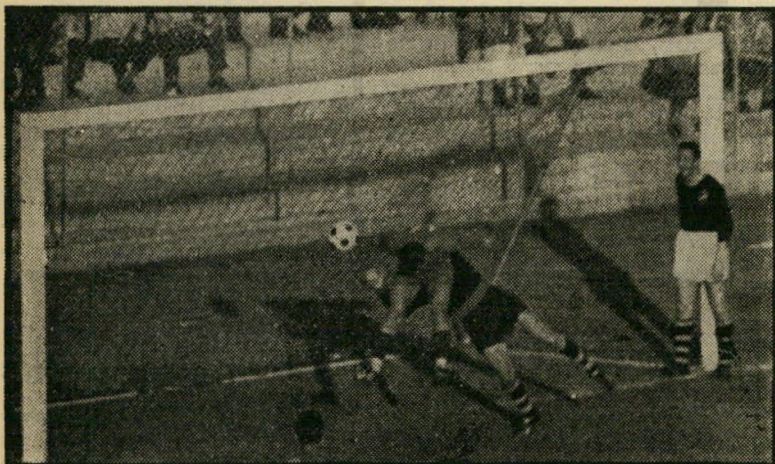




יצחק יוסוקר סופג את השער הבודד לחובת הנבחרת צפוניים בחופשה



יאנוס בהתנגשות עם שוער "א.י.ק." לפני השער השרישי על מה צוזק המגן?

כי הגולים במשחק כדורגל הם מעדן שי אפשר להתכבד בו, אבל רק בתנאי שי הסעודה עצמה משביעה. והסעודה היא תצוגת כדורגל. מבחינה זו היה משחק ה' נבחרת השבוע רפרפת ללא מנות עיקריות. אם זכתה הנבחרת הישראלית בנצחון, שהיא היתה ראויה לו ללא כל ספק, לא היה זה בשל השיפור שחל במשחק או בשל התי גלותם של כוכבים חודשים. היריב, פשוט, לא היה יריב, והצופים, שנשארו רעבים, הפכו מיואשים, לאחר שקיפו לראות משחק של ממש בין הנבחרת לקבוצת צמרת אורחת.

קשה להאמין שבצורת משחק כזו כשם שהדגימו כדורגלני א.י.ק. השבוע, הם הצליחו להגיע למקום בצמרת השבועית. לוא היתה הנבחרת משחקת משחק אימון נגד קבוצת תחתית מליגה ג' בארץ, היה המשחק יכול לעמוד על רמה יותר גבוהה מזו שנראתה במשחק נגד א.י.ק. הגדיר זאת יפה השוער החתיק יעקב חודורוב: „אם השבדים האלה היו מצטרפים להפועל רמת-גן הם היו צריי כים להלחם על המקום שלהם בהרכב הראי- שון.“

נראה שהשבדים היחסי למשחק כאל משחק נופש, לא השקיעו בו לא מאמץ, לא מחשבה ולא תכנון, ומלבד שוערם המצויין שהאגו שלו נפגע כנראה בכל פעם שחדר כדור לרשתו, נראה היה שלא איכפת להם אם יספגו עוד חצי תריסר שערים. במצב כזה, הרי כל פרוטה שהושקעה בהבאת א.י.ק. כשפן נסיונות לנבחרת, לפני צאתה למבחן הקדם-אולימפי בוייטנאם, היתה בו בוז. עם זאת קיימת סכנה נוספת: הקהל הלומד להתאכזב מייבוא קבוצות שאינן רוצות לשחק, מפסיק לבוא למשחקים מעין אלה. עוד א.י.ק. אחת פירושה יהיה: אין יותר קהל.

לקח לותיקים. למרות זאת היו בי משחק זה כמה לקחים מאלפים לגבי הנב- חרת.

היא הצליחה להחזיק את עצמה גם כלי הכוכבים הוותיקים נחום סטלמן ואברהם מנציל המשובצים בנבחרת בכוח שמם בלבי. לא זו בלבד שממלאי מקומם הצעירים לא נפלו מהם ברמתם, אלא שלגבי אלה קיימת לפחות התקווה של שיפור והתקדמות. תקוה זו תוגשם במלואה אם יבוצע הניתוח ל- פחות בעוד שחקן ותיק אחד, שמלבד הניתוח העבר שלו ואישיותו הנעימה, איננו נמצא בכוסר המצדיק את השתתפותו כי שחקן הנבחרת.

לעברייני אפשרות לחזור בו ממעשיו, ובת- ג'ר: „וקראתה אליה שלום, והיה אם שלום תענך ופתחה לך... ואם לא, וצרתה עליה.“

„ואם לא?“ שאל אחד מ-13 בניו. „גם אז לא אפנה למשטרה. כל אדם שפונה למשטרה אינו אלא טועה.“

„אל תירא את הממשלה“, סיכם מל"ן כשהוא מחליק בזקנו, „אך היה ירא את המשטרה.“

רכי אדם

בריחה לכלא

לפרידה ששון יש צלקת גדולה על הלחי. אבל זה לא מעכשיו, היא אומרת, זה מי החבר הקודם שלה, שהוא שגרה אתו שלוש שנים, ועבדה בשבילו בזנות. יש לה גם צלקת קטנה בצוואר, אבל גם זה לא מעכשיו, זה מההוא שהיתה מביאה לו חשיש הביתה, כדי שיעשן ויעזוב אותה במנוחה. רק ה' חלק הקדמי של הלסת, הגולט מהפה ללא שום שן, זה מעכשיו, מהבחור האחרון.

פרידה ששון הכירה את סמיר היפה בי טיילת של תל-אביב, הוא הוציא אותה מירי הבחור הקודם שלה והציע לה להתחיל בחיים חדשים. הוא יספיק לבצע גניבות ו' פריצות, והוא תפסיק לעבוד בזנות. החיים החדשים היו באמת חדשים. היא משטרה המשיכה, אמנם, לפקוח עליהם עי- ניה, ולהזכיר להם מדי פעם את הסאות נעוריהם, אך חוץ מזה הם חיו כמו אלפי זוגות אחרים. היא מלצרת והוא נהג.

לא תברח מאיש כבודו. יום אחד הכיאה פרידה את חברתה הטובה ביותר לביקור בביתה. החברה מצאה חן בעיני סמיר, שמצא חן בעיניה, והיא החליטה להאריך את ביקורה ולהסכים לקבל את סמיר קיבל אותה לחיקו הרחב בורזיות פתוחות, ובעוד הוא אוזן בוז, גם מזו לא הניח ידו.

פרידה אמנם ניסתה להסתגל למצב החדש, אך לא הצליחה. „כל יום שהייתי רואה אותה, והיא הייתה רואה אותי יחד אתי, זה היה עושה לי כאב גדול בלב. בסוף לא יכולתי יותר לסבול כמה שזה היה משפיל אותי, וברחתי ממנו.“

אבל את סמיר לא עוזבים סתם כך. הוא הלך לחפש אחריה, וכשמצא אותה, החזיר אותה אליו במכות. כשברחה שוב, מצא אותה שוב והיכה אותה שוב.

לבסוף נמאס לה. היא הלכה למשטרה וביקשה שיסתירו אותה בין תכלי בית הסירה. כשלא נענו לבקשתה, יצאה וחזרה למשטרה עם תבילת חשיש בידה. שערי בית-הכלא נפתחו לפניה, אחרי ש' סירבה להשתחרר בערבות.

הארץ

המיפצת על ההר

אזרח שנוקק השבוע לשרות הודיעין של הדואר, הרים את השופרת והייג את המספר 14. משענה לו הקול השיגורי מי העבר השני, הציג את בקשתו: „בספר ה' טלפון של מצודת-יואב, בבקשה.“

המרכזנית שאלה: „מצודת-יואב? לא שמעתי על קיבוץ כזה. איפה זה בדרך?“

האזרח מיהר להסביר לה: „מצודת-יואב זה שמה החדש של משטרת עירק-סואיין. אולי אצלך בספר זה מופיע לפי שעה, עיראק סואיין.“

המרכזנית האריכה, בעלת חתך הדיבור ה' צברי, שתקה שוב לרגע והשיבה: „מה פתאום? לנו אין מספרי טלפון של תחנות משטרה בארצות-ערב.“

עבור גאו משדה כידור בדרום. בניתיים אין הממשלה זקוקה לגאוו שטמון עדיין בארמה, אך התמורה נעשתה במזומנים.

מכיוון שנפסא היא חברה מיוחסת, אשר מניויתה חולקו לפני כעשר שנים בין מפ' לגות הקואליציה דאו, זוכות עיסוקיה ל' חשומת-לב מיוחדת. הפעם התעניין בקניה ה"כ יוחנן באדר. כנציג חרות בוועדת ה' כספים של הכנסת, התריע כי העיסקה אינה כשרה, תבע להזמין את מבקר המדינה.

השבוע הופיע ד"ר יצחק ארנסט בנצחלה כדי לחתת את דעתו. קבע המבקר: „אין זו קניה. לא היה צורך לקנות. מדובר ב' אוצרות שיעלו לעולם רק בעוד שנים. היו לממשלה אפשרויות אחרות. לא היה גם חשש שהחברה תספול בניגוד לצורכי המדי- נה, כי פעולה כזו היתה בלתי-סבירה מבחי- נה האינטרסים שלה עצמה.“

„אפשר לשאול“ סיכם המבקר: „זו רק עיסקה שבאה לעזור לחברת נפסא להמשיך בחיטושי נפט. אפשר לשאול מדוע נתנה הממשלה עזרה כזו דווקא לחברת נפסא, ולא לחברות אחרות. על כל פנים, במצב זה היה צריך להשיג לעזרה זו אישור תקציבי. כי אין זו קניה, ואין זו עיסקה מסחרית. זהו סיוע בלבוש פעולה עסקית, ואינני יכול לומר בתום לב שזו קניה.“

אני רואה בזה סובסידיה“, הצהיר באדר, שבעת הקמת החברה התריע נגד חלוקת אוצרות המדינה בין מקורבי השלטון, והיא בלתי-חוקית, כי לא נכללה בתקציב.“

גם לח"כ המפא"ל מיכאל חוני היתה הס' תיגיגות מן העיסקה. „אני רואה בה הלאה, ואני שואל: למה לא ניתנה בהצמדה? השובה על כך, כמיהה שתהיה, יקבל כנראה בהמשך הדיון, מפי שר-האוצר.“

חוק

שתוס בטחון

„העובדה, שמבחינת מעמדה האישי היא נשואה עוד לאיש אחר, אינה מעלה י' אינה מורידה לגבי הענקות זכויות (של ידועה בציבור)“ פסק בית-המשפט ה' עליון — ודחה את ה"כ אגודת ישראל של- מה לורנץ להגיש הצעה נוספת לביטול זכויותיה של האשה הידועה בציבור. הפעם ניתלה בנימוק שנראה הגיוני. ה' ידועה בציבור, נימק את הצעתו בכנסת, „הופכת גם את החוק הפלילי של ביגמיה לפלסטר. כאשר בעל אומר לאשה שניה הרי את, איז זו עבירה פלילית — ביגמיה, חמש שנות מאסר. ואילו אם הוא אינו אומר את המלים הרי את מקודשת, והוא לוקח אשה נוספת על שטח, והיא ידועה בציבור כאשתי, איז זו לא ביגמיה?“

אלא שלורנץ המפוכח התעלם מנקודה חשובה אחת: מעמד הידועה בציבור, ה' שנוא על הדתיים, נוצר דווקא עליהם. חוקי הנשואין הדתיים — שהם החוקים היחידים לפיהם ניתן להתחתן או להתגרש במדינה — יצרו מצבים מיואשים, בהם לא יכלו בני זוג בשום אופן להתחתן. המוצא — הכרת מעמדה של הידועה בציבור והענקת זכויות לכלליות חוקית — משמש כסטי תוספת. לולא מוצא זה הייתה, בודאי נגרמת מומן התמוצות, שהיתה מסכנת אולי את חוקי הנשואין הדתיים. על כן לא היה דרוש שיכונע רב מצד שר המשפטים דוב יוסף, כדי שהצעת לורנץ תוסר מסדר-היום.

רכי חיים

שוסרים סגבים

„לאיש אשר סחב מעל יד ביתי גדר ברזל, ושוהותו ידועה לי, נא להחזירי. אחת אחוזו נגדו באמצעים, ואמר בכרוז מודפס שחולק השבוע לבאי בתי-הכנסת בשכונת נוה-צדק בדרום תל-אביב. על הכרוז חתום: משה לוי נחום (ראשי תיבות: מל"ן), בעל דפוס מל"ן בשכונת כרם התימנים.“

מל"ן עטור הוקן (76) הספיק בחשך 62 שנות שהותו בארץ לגבש לו דרכי חיים מיוחדים במינם. לכן, כאשר נגנב השבוע גדר הברזל מחצר ביתו, מיהר לדפוס, סידר כמו דיון את אותיות הכרוז, חתק את גליזות הגדר ויגש להפעלת המכונה. „לא אתלונן במשטרה“, הודיע בתקופת לבניו, שביקשו למנוע טיחה מאביהם. „ב' דינו מציאות שבתלמוד נאמר שיש לתת

מאז עלותו ארצה, הספיק מל"ן לעבוד כחוכר פולים ונגרנינים, כסנדלר, כחוכר עתונים, ככרוז במכירת פומביות של משי- רד הווצאה לפועל. שימש כמוכר כרטי תימנים, כחבר מועצת עיריית יפו, כיו"ר ועד העדה התימנית. כחבר בית-הדין לעיר- עורים בעיריית יפו. היה חבר בנילי ובי- מכני, והדפיס בדפוסו כרוזים של לח"י.